

kanterne og navnlig nede i den anden Ende af Salen, at høre, hvad der bliver sagt. Der er enkelte Medlemmer af dette Ting — det gælder vist for øvrigt alle Partier —, som har en forbavsende Lyst til at tale sagte, naar de kommer herop. Jeg ved ikke hvorfor, thi staaer de overfor en stor Forsamling ude i Landet, kan de meget godt tale højt, men her har de lidt vanskeligt ved at faa Ordene frem, her taler de saadan, at Medlemmerne i Udkanten af Salen maa rejse sig fra deres Pladser og stille sig op foran Ordførerbordet eller Stenograferne, saa de ikke kan komme til deres Pladser, og der bliver bestandig Uro i Salen, saa det er umuligt rigtigt at opfatte, hvad der siges. Hvis det er umuligt for ærede Kolleger at tale, saa man kan høre det, hvad der for øvrigt synes mig at være vor Pligt, vil jeg henstille til Præsidiets, at der bliver gjort en Prøve med at flytte Talerstolen hen et andet Sted i Salen, for som det nu er, hvor man taler paa tværs af Salen, er det galt, man skal altid tale paa langs. Her maa kunne gøres noget, det er ganske meningsløst, at Medlemmerne, hver Gang der er en Sag af Vigtighed, skal rejse sig fra deres Pladser for at kunne høre. Ikke en Gang Referenterne, der dog sidder saa nær ved Talerstolen, kan høre alt det, der bliver sagt. Jeg henstiller derfor til Præsidiets, at der bliver gjort noget for, at alle Medlemmer kan høre Talerne.

Christian Holm: Jeg kan ganske slutte mig til den ærede sidste Talers sidste Udtalelser. Jeg tror, at Grunden til, at man ikke kan høre, hvad der siges fra Talerstolen, for en stor Del er, at mange af Talerne — jeg ved ikke, om det særlig gælder Socialdemokraterne — har en vis Lyst til at rette Blikket hen imod Ministerbænken. Jeg selv sidder efter min Mening paa en meget fornem Plads, men jeg kan ikke høre et Ord af, hvad der siges, naar Taleren ikke taler lige ud. Jeg tror derfor, at man, inden man prøver at flytte Talerstolen, skal forsøge at faa Medlemmerne til at tale højt og tydeligt og lige ud og ikke henvende sig snart til den ene, snart til den anden Side.

S. C. Nørgaard: Grunden til, at jeg har ønsket Ordet, er, at jeg har dels nogle lokale, dels nogle andre upolitiske Forhold, jeg gerne vilde sige lidt om. Jeg vil dog allerførst have Lov til at benytte Lejligheden til at gøre nogle faa politiske Bemærkninger. Den politiske Debat, som fandt Sted for nogle Dage siden, og som udmundede i Fremsettelsen af 3 forskellige

Forslag til Paastande paa Overgang til Dagsordenen, var en af de mærkeligste — jeg maa vel ikke saa gerne sige Forestillinger, men lad mig saa sige Begivenheder, vi har haft i Rigsdagen i lange Tider. Thi vel udtalte de to af Dagsordnerne Mistillid til Regeringen, men i deres Motivering blev de lagt saaledes til Rette, at de ikke kunde samle mere end eet Parti om sig ved Afstemningen. Derved sikrede man sig naturligvis ogsaa imod, at de blev vedtaget, og endvidere mod de Følger, deres Vedtagelse kunde have faaet, nemlig Valg. Det ser for mig ud, som om hele denne politiske Aktion for en væsentlig Del var beregnet maaske paa at stille mere aggressive socialistiske Partifæller tilfreds, nogle, der ikke saa gerne vilde blive ved at vente paa det, man haabede skulde komme. Naar det altsaa blev ved Tilløbet, er jeg tilbøjelig til at tro, at der indenfor samme Parti var nogle, der har holdt noget igen og ikke været saa glade for Aktionen som visse andre. Naar man som det ærede Medlem Hr. Rode straks er rede til ogsaa at lave Aktion, ja, saa har det ærede Medlem Hr. Rode selv betegnet hele Stillingen ved sin Udtalelse om, at man vanskeligt i et saadant Tilfælde kunde holde sig tilbage; var der Uro i Gaden, vilde man være med fra den Side. Det kom slet ikke Venstre saa overraskende, vi ved af Erfaring, hvor svært det har været hidtil for det ærede Medlem Hr. Rode at holde sig tilbage, naar der skulde skabes Vanskeligheder for Venstre og Venstres Ministerium. Jeg ved kun een Ting, der i den Henseende kan hjælpe, men det Middel har efter mit Skøn ogsaa vist sig at være probat, og det er, at man kommer ud til Vælgerne. I 1920 blev der saa rigelig Lejlighed til Gang paa Gang at komme ud til Vælgerne, og nu kan man jo vende og dreje det, hvordan man vil, men een Ting maa man indrømme: det hjalp, der blev Ro til det Arbejde, til det Genrejsnings- og Afviklingsarbejde, som Landet trængte til. Det har efter mit Skøn ogsaa hjulpet overordentligt paa det samme Partis Stilling til Importreguleringspolitikken at komme lidt ud til Husmændene og mærke, hvorledes Stillingen har været der. Naar man lægger Mærke til det ærede Medlem Hr. Rodes Stilling, efter at han nu i et Par Maaneder har haft Lejlighed til at komme ud, og man saa husker den Stilling, som det samme Medlem og hans Parti indtog, før Sommerferien begyndte, vil man indrømme, at der er en væsentlig Forandring; Venstre kan nu faa det med det ærede Medlem Hr. Rode i denne Sag, omtrent som vi